

Louiseskolens bemærkninger til høring om servicestandard for befordring

Vi anerkender ønsket om at mindske de meget høje omkostninger til befordring, som ligger på skoleområdet i Haderslev Kommune, og ikke mindst på specialområdet, hvor en enkelt specialskole dækker hele kommunen samtidig med, at specialelever har mere vidtgående befordringsbehov. Vi ville alle ønske, at disse midler i stedet kunne bruges på at styrke undervisningen, men vi må også erkende, at i en geografisk stor kommune som Haderslev er befordring uomgængeligt – og god befordring er helt afgørende for at ikke at øge uligheden mellem land og by eller mellem kropskapable og mennesker, der lever med et handicap.

Vi vil derfor gerne opfordre udvalget til helt generelt at tænke kreativt og se den samlede skolebefordring som en investeringsopgave – og ikke mindst at tænke befordring mere bredt, på tværs af kommunalbestyrelsen. Gode skoler, og god befordring til disse, er fundamentalt for et lokalsamfund, og samtidig står vi med en meget stor, strukturel udfordring i form af et stærkt faldende børnetal. Skal vi i fremtiden fastholde levende lokalsamfund i landdistrikterne, kræver det investeringer og samarbejde på tværs af udvalg.

Generelt om servicestandarder og kvalitetsstandarder

Brug af service- og kvalitetsstandarder er udbredt blandt landets kommuner, især på socialområdet og det specialiserede socialområde. De kan tjene som interne rettesnore i sagsbehandlingen og fastsætte overordnede niveauer, som dog er underordnet lovens krav om konkrete og individuelle afgørelser og dermed bevilling af ydelser, som går ud over, hvad der er fastlagt i den enkelte standard.

Der sker dog det i praksis, at disse standarder jævnligt er årsag til påtaler af kommuner for ulovlig administration, da de fastsatte grænser i standarderne ofte kommer til at fungere som et loft for, hvad der bevilges – uagtet borgernes funktionsniveau og behov.

Af servicestandarden for skole- og specialkørsel i Haderslev Kommune fremgår det for eksempel, at gangafstanden fra hjem til stoppested som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af den afstand, der udløser ret til befordring, og af den medfølgende oversigtstabel fremgår det, at dette kriterie allerede anvendes i dag. At der her ikke lægges op til, at en konkret og individuel vurdering går forud for standarden, er problematisk, idet Statstilsynet har påtalt denne praksis som ulovlig i sin udtalelse vedrørende Morsø Kommune allerede i 2010. Heraf fremgår det, at:

”Morsø kommunalbestyrelse har oplyst, at hvis afstanden fra hjemmet til nærmeste opsamlingssted (selvbefordringen) ikke overstiger halvdelen af den afstand, der er nævnt i folkeskolelovens § 26, er der tale om ”hjemmets nærhed”. Statsforvaltningen må herefter lægge til grund, at der ikke foretages en konkret vurdering af, hvornår et opsamlingssted må anses for at være i ”hjemmets nærhed”, idet der alene lægges vægt på, om opsamlingsstedet er inden for en afstand, der ikke overstiger halvdelen af den afstand, der er nævnt i folkeskolelovens § 26. På baggrund heraf er det statsforvaltningens opfattelse, at Morsø kommunalbestyrelse udøver en ulovlig administration af reglerne om gratis befordring mellem skole og hjem, jf. folkeskolelovens § 26, idet ufravigelige interne retningslinier afskærer det lovmæssige skøn.”
(Se bilag 1)

Vi vil derfor gerne opfordre udvalget til en meget høj grad af grundighed i udarbejdelsen af den endelige servicestandard, så det sikres, at den understøtter en lovmedholdig praksis.

Bemærkninger til befordring på Louiseskolen

Det skal indledningsvist bemærkes, at det er uklart i høringsmaterialet, om Louiseskolens busser (de hvide Tidebusser) her bliver betragtet som skolebusser eller minibusser. Det har ikke været muligt at få et klart svar fra forvaltningen på dette, lige som forvaltningen også har meddelt os afslag på at få oplyst taksten for, at en elev kører med de pågældende busser.

Vi ved dog fra mange dialoger om emnet over årene, at det er væsentligt mere bekosteligt at befordre en elev med disse busser, end hvis eleven befordres af sine forældre mod befordringsgodtgørelse. Derfor betragter vi i det følgende Louisekolens hvide Tide-busser som minibusser.

På Louiseskolen befordres langt hovedparten af eleverne i dag med minibus. Konkret befordres 144 elever fra Haderslev Kommune med minibus, mens 7 befordres med taxa og 10 befordres af forældre, som modtager befordringsgodtgørelse. Elever fra andre kommuner er her ikke medregnet. Kun ganske få elever går / cykler eller tager offentlig transport, da de fleste enten grundet deres udfordringer eller stor afstand ikke er i stand til dette.

Ud over at minibusserne er en bekostelig løsning, oplever vi på skolen også udfordringer med denne form for befordring. Eleverne bliver i busserne sammensat på baggrund af geografi – ikke på baggrund af, om deres udfordringer og behov er kompatible. Elever med behov for ro og genkendelighed kan dermed tilbringe op til 60 minutters transporttid sammen med elever med et stort behov for at udfolde sig. Det giver meget ofte anledning til konflikter og betyder, at der næsten hver morgen skal bruges væsentlig tid og personaleressourcer på at konfliktnedtrappe og bringe elever så meget i ro, at de er i stand til at modtage undervisning.

Så også ud fra et undervisningsmæssigt perspektiv bifalder vi, at muligheden for forældrebefordring afsøges, før der vælges befordring med minibus. Det er, ikke mindst når man har særlige behov, helt afgørende for ens trivsel og læring, at man får en rolig og positiv start på skoledagen.

Når dette er sagt, er det vigtigt at påpege, at forældrebefordring er frivillig (jævnfør næste afsnit), og at det er helt afgørende, at dette gøres soleklart for forældrene, når aftalen indgås. For nogle forældre vil det give god mening at befordre deres børn selv, for andre vil det af arbejdsmæssige årsager ikke kunne lade sig gøre, og for andre igen vil det være for stor en opgave i en forvejen presset hverdag.

Det er ikke lovmedholdigt, hvis der i processen lægges direkte eller indirekte pres på forældre for at påtage sig opgaven, og alene formuleringen i servicestandardens prioriterede rækkefølge: ”3. Forældrebetaling med befordringsgodtgørelse (statens laveste takst)” bevæger sig på kanten, når ”frivillig” ikke fremgår af teksten.

Det samme gør formuleringen ”Den mindst indgribende og mest omkostningseffektive transportform skal som udgangspunkt anvendes.” Vi gør opmærksom på, at det i lovteksten understreges, at valget af befordring skal være det mest hensigtsmæssige, og dermed være både forsvarligt og realistisk i forhold til, at man lykkes med opgaven: At få eleven til og fra skole hver dag.

Forældrebefordring er frivillig

I henhold til FSL §26 ”skal kommunalbestyrelsen sørge for befordring af elever, der på grund af sygdom eller handicap kun er i stand til at følge den almindelige undervisning i folkeskolen, hvis eleven befordres til og fra skole. Det påhviler kommunalbestyrelsen efter forhandling med forældrene at sørge for den nødvendige befordring på den mest hensigtsmæssige måde... Befordrer forældrene eleven selv, aftales godtgørelse mellem kommunalbestyrelsen og forældrene. Forældre har ikke krav på godtgørelsen, medmindre der er indgået en aftale herom, og forældre kan heller ikke forpligtes til at sørge for egen transport af eleven.”

- Svend Erik Gertz, *Folkeskoleloven med kommentarer*, s. 231 og 232.

Det betyder, at hvis vi skal lykkes med, at flere elever befordres af deres forældre fremfor med minibus, skal vi kunne tilbyde nogle vilkår, der gør det attraktivt for forældrene at påtage sig opgaven frivilligt. Da Louiseskolen dækker hele kommunen, vil der for de færreste forældre være tale om en sviptur – der vil skulle bruges en betydelig mængde tid og planlægning på det. Bor man for eksempel i Gram, er der 35 kilometer hver vej.

Derfor forbavser det os i meget høj grad, at der i servicestandarden samtidig lægges op til at halvere forældrenes befordringsgodtgørelse. I dag modtager forældre statens laveste takst T/R både om morgenen og om eftermiddagen. I den nye servicestandard vil forældrene kun modtage befordringsgodtgørelse for den del af turen, hvor eleven sidder i bilen.

Det vil sige, at forældrene ud over tiden og planlægningen også vil få pålagt udgifter ved at påtage sig befordringsopgaven, hvilket med stor sandsynlighed vil resultere i den modsatte effekt af den, man ønsker: Fremfor at vi lykkes med at flytte flere elever fra befordring med minibus til forældrebefordring, vil nogle af de forældre, der i dag befordrer deres børn selv, formentlig fremover takke nej til at påtage sig opgaven.

Især når det gælder familier i den vestlige del af kommunen, vil der være forældre, som kan være nødsaget til at frasige sig opgaven af økonomiske årsager. Et fiktivt eksempel:

Sofus fra Gram bliver kørt til og fra skole af sin far, som også arbejder i Gram.

35 km x 2 ture x 2 gange dagligt = 140 km

Sofus er i skole i 185 ud af de 200 skoledage på et år = 25.900 km om året

Sofus' far får i dag statens laveste takst (2,28 DKK) for samtlige 140 km = 59.052 DKK

Fremover skal Sofus' far selv afholde halvdelen af denne udgift = 29.526 DKK årligt = 2.460 DKK om måneden.

Så udover at en halvering af befordringsgodtgørelsen er kontraproduktiv i forhold til intentionen om at få færre elever, der transporteres i minibus, rammer det også skævt og vil i høj grad gå ud over familier i de dele af kommunen, som ligger længst væk fra Louiseskolen.

Praksis fra erhvervsskolerne

Vi er opmærksomme på, at nogle danske kommuner har tillagt sig den praksis kun at yde befordringsgodtgørelse for den del af turen, hvor eleven sidder i bilen. Der er ikke noget i hverken FSL §26 eller i Befordringsbekendtgørelsen, BEK 688, der giver specifik hjemmel til denne praksis, og der findes ikke decideret lovgivning, som understøtter denne. Generel praksis på tværs af lovgivninger er, at man som modtager af befordringsgodtgørelse får godtgjort hele den tur, man tilbagelægger.

Praksis med kun at godtgøre den halve tur læner sig dog tæt op ad diverse overenskomster samt Arbejdsmarkedets Uddannelsesbidrags regler på erhvervsuddannelsesområdet – det vil sige regler for lærlinge, som har transport til og fra skoleophold og skolehjem.

Der er intet på Folkeskolelovens område, der tilsiger, at man bør følge en sådan praksis. Samtidig fremgår det af BEK 688 §8 stk. 1 at: "Kommunalbestyrelsen kan træffe beslutning om at yde befordring i videre omfang end det, der er fastsat i denne bekendtgørelse." (Se bilag 2)

Vi vil derfor gerne understrege, at udvalget her ikke er bundet af hverken minimumskrav eller et loft. Udvalget er lige så frit stillet i forhold til hvilken befordringsgodtgørelse, man ønsker at aftale med forældrene, som forældrene er i forhold til, om de ønsker at påtage sig opgaven.

Merudgiftsprincippet er en mulighed

Hvis man gerne vil sikre sig, at man ikke overkompenserer forældre, der har mulighed for at aflevere og hente deres barn i forbindelse med, at de alligevel kører på arbejde – eksempelvis hvis man bor i Aarø Sund og arbejder i Haderslev – kunne man vælge en model, der læner sig op ad merudgiftsprincipperne i Barnets Lov. Det vil sige, at forældrene får befordringsgodtgørelse for "omvejen" – den del af turen, de ikke ville køre, hvis de kørte direkte til og fra arbejde.

Dette skal naturligvis holdes op imod det administrative træk, en sådan ordning vil kræve, og det må bero på en nærmere beregning, om det kan betale sig i forhold til den ret lille del af de samlede befordringsudgifter, forældrebefordringen udgør.

Yderligere aspekter vedrørende forældrebefordring

Langt de fleste af de forældre, der i dag befordrer deres børn selv, gør det fordi, alternative løsninger er meget dyre eller besværlige. Der kan være tale om elever med angst eller alvorlig skolevægring, som er ude af stand til at køre, uden at mor eller far er med – eller der kan være tale om elever, som grundet deres handicap har behov for at være under konstant opsyn af voksne med kompetencer til at håndtere de situationer, der kan opstå (blokerede luftveje, epileptiske anfald mv.)

Disse forældre fungerer reelt som ledsager for deres barn og er dermed berettiget til tabt arbejdsfortjeneste i henhold til Ankestyrelsen principafgørelse 25-19 (Se bilag 3). Nogle af disse forældre har i dag ikke ansøgt om dette, da de har stillet sig tilfredse med befordringsgodtgørelsen.

Disse forældre løser i dag frivilligt en opgave, som vil være meget dyr for kommunalbestyrelsen at overtage, skulle forældrene stå i den situation, at de ikke længere har økonomisk mulighed for eller vilje til at løse den. I yderste konsekvens kan opgaven blive at befordre disse elever med minibus eller taxa samt sørge for en ledsager, som enten kan være en forælder på tabt arbejdsfortjeneste, eller en ekstern, lønnet ledsager (det er også frivilligt for forældre, om de vil løse opgaver mod tabt arbejdsfortjeneste).

Vi har derfor svært ved at se, at den ret lille besparelse, der ligger i at halvere godtgørelsen til forældrebefordring, står mål med de udgifter, det potentielt kan medføre.

Herudover ønsker vi her at påpege, at servicestandarden ikke nævner muligheden for ledsagelse. Af BEK 688 §6 stk. 3 fremgår det at: ”Hvis det er nødvendigt, at eleven følges til og fra skole, afholder kommunalbestyrelsen en eventuel udgift til ledsagerens befordring.” Hvis man beslutter at udarbejde en servicestandard uden, at der forefindes lovkrav om en sådan, bør denne også være udtømmende, da den med stor sandsynlighed vil blive brugt som grundlag for vejledning til forældre. Således er det vigtigt, at servicestandarden overholder kommunalbestyrelsens vejledningspligt på dette område.

Befordring til og fra SFO

På Louiseskolen har vi SFO / klub-tilbud til og med 10. klasse, da en stor del af vores elever grundet deres udfordringer ikke er i stand til at være uden opsyn af en voksen. Samtidig er en del af vores elever bevilget socialpædagogisk friplads, da det vurderes at være bedst for barnets udvikling, at barnet bliver trænet og stimuleret af professionelle. Det betyder, at Louiseskolens SFO på lange stræk i højere grad er en integreret del af specialundervisningen, end den er et traditionelt pasningstilbud.

Dels grundet dette og dels grundet stordriftsfordele ligger vores SFO-befordring i dag under skolebefordringen, selv om der ikke er en forpligtelse hertil i henhold til FSL §26. Vi har i dag 70 elever fra Haderslev Kommune, som benytter vores SFO, og der er temmelig meget kørsel forbundet med dette, da nogle elever transporteres mellem afdelinger for at komme mellem skole og SFO. Herudover er der både kørsel til morgen-SFO og hjemtransport efter eftermiddags-SFO.

Vælger man i skoleafdelingen at afskaffe SFO-befordringen, idet man ikke er forpligtet til at forestå denne, vil en meget stor del af disse elever grundet deres udfordringer i henhold til FSL §26 stk. 4 samt Ankestyrelsens principafgørelse 25-19 alligevel være berettiget til kørsel til / fra SFO, da de er berettiget til dag- eller klubtilbud efter BL §83 eller BL §84. Udgiften til befordringen vil derfor formentlig forblive på samme niveau, mens det bliver sværere at høste stordriftsfordele.

Herudover vil ændringen medføre, at Børnehandicap potentielt vil skulle behandle, og løbende følge op på en større mængde sager om bevilling af særlige dag- og klubtilbud i henhold til BL §83 og BL §84. Dette vil give et stort ressourcetræk i Børnehandicap, og vi vil derfor opfordre udvalget til, at man i stedet finder løsninger i fællesskab, på tværs af afdelinger.

Ansøgning og visitation vedrørende befordring

Vi undrer os over afsnit 9 i servicestandarden, da der i FSL §26 vedrørende befordring netop er tale om, at kommunalbestyrelsen og forældrene i samarbejde fastsætter den mest hensigtsmæssige transportform og aftaler vilkårene for befordringsgodtgørelse ved eventuel egen befordring. Der er i FSL §26 ikke tale om, at der skal visiteres ud fra andre kriterier, end at der er tale om et barn med handicap eller sygdom, når det gælder retten til befordring efter FSL §26 stk. 2.

Samtidig kan det give udfordringer, at der i servicestandarden lægges op til, at mindre indgribende transportformer er afsøgt og vurderet utilstrækkelige, inden der lægges vægt på barnets funktionsniveau og behov. Det kan lægge op til, at der udvikler sig en praksis, hvor det per automatik kræves afsøgt, om det eksempelvis kan lade sig gøre at gå selv i skole for et barn med manglende gangfunktion, og vi ønsker her at minde om, at lovens intention er at vælge den mest hensigtsmæssige transportform, som gør, at man lykkes med opgaven: At få barnet til og fra skole hver dag.

Når ”det påhviler kommunalbestyrelsen efter forhandling med forældrene at sørge for den nødvendige befordring på den mest hensigtsmæssige måde”, er det næppe lovens intention, at der på befordringsområdet skal fastsættes procedurer for visitation og ansøgning til egenbefordring efter FSL §26 stk. 2 på samme måde som indenfor Serviceloven og Barnets Lov, hvor afgørelse foretages efter sagsbehandlerens skøn og kan påklages til Ankestyrelsen.

Vælger man at gøre, som det er beskrevet i afsnit 9, rejser det to juridiske problematikker:

1: Der kan her være tale om en indgribende myndighedsafgørelse, og en sådan medfører normalt mulighed for klage til anden forvaltningsinstans. Klagenævnet for specialundervisning behandler alene sager vedrørende visitation til skoletilbud, ikke vedrørende befordring. Ankestyrelsen har inden for Folkeskolelovens område alene kompetence til at behandle tilsynssager, som vedrører kommunernes praksis – enkelte borgere kan ikke påklage en afgørelse om befordring af netop deres barn til Ankestyrelsen og få revurderet denne. Så hvem er klageinstans, og hvordan er forældrene stillet, når det gælder retssikkerhed?

2: Der kræves i servicestandarden digital ansøgning om befordringsgodtgørelse. I Ombudsmandens svar af 24. juni 2015 slås følgende fast: ”I det omfang der ikke i lovgivningen er fastsat særlige formkrav, har borgerne ret til at henvende sig til myndighederne i den form, de selv ønsker – dog forudsat at myndighederne rent teknisk er i stand til at modtage henvendelser i den form, som borgeren anvender.”

Der er ikke i FSL §26 hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan kræve digital ansøgning. Det er der i FSL §38, som alene omhandler indskrivning i folkeskolen. Kommunalbestyrelsen må ikke uden særlig lovhjemmel afvise en ansøgning alene, fordi den ikke er sendt digitalt, eller fordi ansøger ikke har taget imod hjælp og vejledning, som beskrevet i servicestandardens punkt 9. Kommunalbestyrelsen skal behandle en ansøgning, uanset om denne blot er indgivet mundtligt. Så selv om vi er mange, der er glade for at kunne benytte digitale muligheder søndag aften, når børnene er puttet, skal der – af hensyn til lovmedholdigheden – være en tydelig, alternativ mulighed for de borgere, som ikke er i stand til at ansøge digitalt.

Befordring, ADL og opfølgning

På Louiseskolen fylder befordring en hel del. Ikke blot på grund af de tidligere beskrevne udfordringer ved befordring med minibus, men også fordi befordring indgår som en del af vores ADL-undervisning (almindelig, daglig livsførelse).

Derfor er befordring et fast punkt på vores halvårslige skole hjem-samtaler, hvor forældrene og medarbejderne sammen med eleven taler om, hvorvidt næste skridt i elevens udvikling og selvstændighed kunne være en anden befordringsform. Det kan være en stor sejr for en elev måske at kunne tage med en bus uden ledsager, eller at kunne gå noget af vejen selv.

De forældre, som selv befordrer deres børn, afleverer underskrevne kørselsskemaer til skolesekretæren, som har mulighed for at kontrollere, at eleven har været i skole de dage, der er angivet i skemaerne.

Skolens medarbejdere følger befordringen tæt, og der er et godt samarbejde mellem skolen og forældrene om at vælge den mest hensigtsmæssige befordringsform, som også understøtter elevens udvikling. Derfor undrer det os, at man i servicestandarden lægger op til at flytte denne opfølgning til forvaltningsmedarbejdere, som ikke kender eleverne eller har føling med deres dagligdag, og som derfor vil skulle indhente oplysninger fra andre instanser hver sjette måned, når der skal følges op.

Denne form for opfølgning er velkendt fra Børnehandicap, hvor sagsbehandlere årligt har behov for at indhente udtalelser fra blandt andet forældre, skole og sundhedsmyndigheder for at revurdere bevillinger. Det giver et stort ressourcetræk, ikke blot hos sagsbehandlere, men også hos de øvrige parter.

På Louiseskolen bruger mange medarbejdere meget tid på dette – tid, som går fra undervisningen. Det er dog nødvendigt, da opfølgning på dette område er lovmæssigt fastsat i Barnets Lov. Opfølgning på denne måde er til gengæld ikke lovmæssigt fastsat i FSL §26. Vi vil derfor gerne opfordre til, at udvalget har blik for både ressourcetrækket og for ikke at komplicere opfølgningen unødigt – men i stedet nærer tillid til, at skolens medarbejdere i samarbejde med forældrene og eleverne sørger for løbende opfølgning på, om den valgte befordringsform fortsat er den mest hensigtsmæssige.

Vi vil gerne effektivisere

Vi vil på Louiseskolen, i det omfang det står i vores magt, meget gerne medvirke til at effektivisere og dermed nedbringe udgifterne på befordringsområdet på måder, der ikke går ud over det generelle serviceniveau. Det er vores klare indtryk, at vi deler dette ønske med samtlige andre skolebestyrelser i kommunen, og vi vil gerne opfordre udvalget til at inddrage os alle i et bredt samarbejde om skolebefordringen.

De gode idéer til effektiviseringsmuligheder findes ofte tæt på hverdagen – en hverdag, som kan være meget forskellig fra skole til skole – og idet kommunalbestyrelsen står overfor et nyt udbud på hele befordringsområdet, kunne det være et oplagt tidspunkt at indhente disse idéer på.

Vedlagt:

Bilag 1: Udtalelse fra Statsforvaltningen Nordjylland vedrørende Morsø Kommunes praksis

Bilag 2: Bekendtgørelse om befordring af elever i folkeskolen

Bilag 3: Ankestyrelsens principafgørelse 25-19

På vegne af skolebestyrelsen på Louiseskolen

Vibeke Arkil
Skolebestyrelsesformand

Bilag 1

X

06-07-2010

Henvendelse vedrørende gratis befordring mellem skole og hjem i henhold til folkeskolelovens regler.

Du har ved mail af 23. marts 2010 rettet henvendelse til statsforvaltningen som tilsynsmyndighed vedrørende lovligheden af Morsø kommunalbestyrelses administration af reglerne om gratis befordring mellem skole og hjem.

Kortfattet gengivelse af statsforvaltningens udtalelse

Det er statsforvaltningens opfattelse, at Morsø kommunalbestyrelse udøver en ulovlig administration af reglerne om gratis befordring mellem skole og hjem, jf. folkeskolelovens § 26, idet ufravigelige interne retningslinier afskærer det lov-mæssige skøn.

Vedlagt følger en sagsfremstilling samt en nærmere redegørelse for udtalelsen.

Med venlig hilsen
Statsforvaltningen Nordjylland

Anette Ravnholt
kontorchef

STATSFORVALTNINGEN NORDJYLLAND
AALBORGHUS SLOT
SLOTSPLADSEN 1
9000 AALBORG

JOURNAL NR.: 2010-613/416
SAGSBEHANDLER: LMINO
DIREKTE TELEFON: 7256 8759

TELEFON: 7256 8700
TELEFAX: 9631 0020
GIRO: 3001 5557410
EAN-NR. 5798000362345
SE-NR. 29 37 62 98
nordjylland@statsforvaltning.dk
www.statsforvaltning.dk

Åbningstider:
Mandag-onsdag 10 - 14
Torsdag 10 - 16
Fredag 10 - 12

sen

Lone Mikkelsen
fuldmægtig

Sagsfremstilling

Du har ved mail af 23. marts 2010 anmodet statsforvaltningen som tilsynsmyndighed om at vurdere lovligheden af Morsø kommunalbestyrelses administration af folkeskolelovens regler om befordring mellem skole og hjem.

Det fremgår af de indsendte akter, at den kommunale myndighed i Nykøbing Mors ved brev af 11. januar 2010 har orienteret om administrationen af reglerne om elevbefordring i henhold til folkeskolelovens § 26. I brevet er bl.a. anført:

"I folkeskoleloven står der ikke noget om, hvor lang selvtransport eleven må have – dvs. transport fra hjem til busstoppested.

I Morsø Kommune anvendes følgende retningslinje:

Afstanden mellem hjem og opsamlingssted (selvbefordringen) må ikke overstige halvdelen af de angivne afstande.

Jeres dreng går i 9. klasse og afstanden fra jeres hjem og Y Skole er over 7 km.

Afstanden fra jeres hjem og opsamlingssted er under 3,5.

Det betyder, at jeres dreng har krav på gratis befordring. Afstanden til opsamlingsstedet er under 3,5 km, og derfor lever den tilbudte befordring op til Folkeskoleloven og Morsø kommunes vedtægter.

Er I ikke tilfredse med ovenstående, har I mulighed for at klage til Undervisningsministeriet."

Du har på baggrund heraf fremsendt en klage til Undervisningsministeriet. Af din klage fremgår:

"Vi har siden skolestart 2009 ikke kunnet få betalt buskortet til vores søn, som nu går i 9. klasse på X folkeskole på Mors.

Han kører med NT's rute 97 ... til Y skole.

De foregående 2 år har han kunnet få betalt buskortet, da han har 9,2 km til skole, og derfor opfylder Undervisningsministeriets krav for gratis befordring mellem skole og hjem (som er 7 km for 9. klasses elever).

Nu er det bare sådan, at Morsø kommune har valgt at spare penge på den kollektive trafik og har i den forbindelse indsat gratis busser på Mors, egentlig en rigtig

god ide, da mange nu kan komme med en gratis bus, især dem fra de større byer, som ikke tidligere havde krav om gratis buskørsel.

Problemet er bare, at de samtidig har skærpet reglerne for os i udkantsområderne ved at sige, at vi nu ikke længere må tage med NT's rute 97, som stadigvæk kører lige forbi vores hus, nej nu vil de have at vores søn skal købe en cykel og cykle 2,5 km bagefter NT's rute 97, for i stedet at benytte en af gratis busserne. Vi er af den overbevisning, at det ikke er helt efter bogen, da NT's rute 97 stadigvæk er i rute, sagen var en ganske anden, hvis ruterne var omlagt på en sådan måde at der ikke var andre alternativer.

Vi har forgæves prøvet at få kommunen til at lytte til vores utilfredshed, men får bare svaret, at vi nok skulle have tænkt på det den gang vi bosatte os i en lille landsby i udkantsområdet, og hvis de skulle give vores søn lov til at få betalt buskortet til NT's rute 97, så ville der være andre, der også skulle.

De har i øvrigt i mine øjne stillet os ringere i forhold til Undervisningsministeriets bekendtgørelse omkring befordring mellem skole og hjem, ved at omskrive bekendtgørelsen til, at kommunen nu kan kræve at man selv skal sørge for transporten på op til halvdelen af de 7 km. Kan de bare gøre det, altså skærpe Undervisningsministeriets regler?

I min verden skal Undervisningsministeriets regler som minimum overholdes, og herefter kan kommunen lempe på reglerne, hvis de ønsker dette, men ikke stille os ringere."

Undervisningsministeriet har i brev af 22. marts 2010 skrevet således:

"I e-mail til Undervisningsministeriet af 14. februar 2010 har du klaget over Morsø Kommunes behandling af en sag om befordring af din søn mellem skole og hjem.

Det fremgår af det fremsendte materiale, at Morsø Kommune har oplyst, at du kan klage til Undervisningsministeriet i den pågældende sag. Klagen har været sendt til Folketingets Ombudsmand, som har svaret, at han ikke kan behandle klagen, inden Undervisningsministeriet har behandlet den.

Undervisningsministeriet skal i den anledning udtale følgende:

Efter folkeskolelovens § 2, stk. 1, har kommunalbestyrelsen ansvaret for folkeskolen. Det betyder bl.a., at det

er kommunalbestyrelsen, der i visse tilfælde skal sørge for befordring mellem skolen og hjemmet, jf. lovens § 26.

Kommunalbestyrelsens beslutninger og afgørelser vedrørende det kommunale skolevæsen kan ifølge lovens § 52, stk. 2 ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Undervisningsministeriet er således ikke klageinstans i forhold til Morsø Kommunes beslutninger og afgørelser, og ministeriet kan ikke gå ind i den konkrete sag.

Det er statsforvaltningen, der fører tilsyn med, at kommunerne overholder lovgivningen. Du kan derfor rette henvendelse til Statsforvaltningen Nordjylland, hvis du mener, at Morsø Kommune handler i strid med reglerne.

Ministeriet kan herefter alene udtale sig vejledende om, hvad der følger af reglerne på området:

Efter folkeskolelovens § 26, stk. 1 skal kommunalbestyrelsen sørge for befordring mellem skolen og hjemmet eller dets nærhed af børn, der har længere skolevej end 2½ km i børnehaveklasse og på 1.-3. klassetrin, 6 km på 4.-6. klassetrin, 7 km på 7.-9. klassetrin og 9 km i 10. klasse, og børn, der har kortere skolevej, hvis hensynet til børnenes sikkerhed i trafikken gør det særlig påkrævet.

Befordringsforpligtelsen gælder mellem distriktsskolen eller en anden skole, hvortil eleven er henvist af kommunalbestyrelsen, og hjemmet eller dets nærhed. Der findes ingen nærmere definition af begrebet "hjemmets nærhed". Det er Undervisningsministeriets opfattelse, at afstanden skal være kortest mulig, og det vil ikke være tilstrækkeligt kun at transportere børnene den del af skolevejen, som overstiger de angivne kilometergrænser. Der kan ikke stilles krav om, at børnene skal transporteres helt til hjemmet.

Det beror herefter på kommunalbestyrelsens konkrete vurdering i hvert enkelt tilfælde af de faktiske forhold, hvor tæt på hjemmet barnet har krav på at blive transporteret. I denne vurdering kan bl.a. indgå hensynet til barnets alder og modenhed, vejforholdene, om transporten foregår med skolebus eller offentlig bus, hvor det generelt medfører større ulempe at omlægge en rute."

Statsforvaltningen har som tilsynsmyndighed anmodet Morsø kommunalbestyrelse om en udtalelse til sagen. Den kommunale myndighed har ved brev af 14. april 2010 anført således:

"Morsø kommune benytter folkeskolelovens grænser i forbindelse med afgørelse om gratis befordring af kommunens elever mellem hjem og skole. Dog er de lokale busser gratis, så i virkelighedens verden er forholdene væsentligt bedre for langt de fleste skoleelever i Morsø kommune.

Den aktuelle sag handler om Z, der bor i ... og går i 9. klasse på Y Skole. Afstanden mellem hjem og skole er 9,2 km, så der er ikke tvivl om, at Z er kørselsberettiget.

Afstanden fra hjem til nærmeste opsamlingssted er 2.340 m.

I folkeskoleloven er der ikke nævnt en maksimal afstand mellem hjem og opsamlingssted. Morsø kommune anvender den regel, at der ikke må være længere end halvdelen af den afstand, der er nævnt i folkeskolelovens § 26, dvs. halvdelen af 7 km i denne sag."

Nærmere redegørelse for udtalelsen

Statsforvaltningen skal indledningsvist oplyse, at det tilsyn, som udøves af statsforvaltningen i henhold til den kommunale styrelseslovs § 47, stk. 1, er et retligt tilsyn. Statsforvaltningen fører således tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, herunder kommunale forskrifter, der er udstedt i medfør af denne lovgivning, jf. lov om kommunernes styrelse § 48, stk. 1.

Statsforvaltningen kan således ikke tage stilling til, om kommunernes sagsbehandling er rimelig eller hensigtsmæssig, eller til spørgsmål vedrørende skønsudøvelse, så længe skønnen udøves indenfor de rammer, der er fastsat i lovgivningen. Statsforvaltningen kan heller ikke tage stilling til, om kommunernes sagsbehandling er i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

Statsforvaltningen er ikke noget klageorgan, og statsforvaltningen beslutter selv, om der er tilstrækkelig grundlag for at rejse en tilsynssag, jf. lov om kommunernes styrelse § 48 a.

Folkeskoleloven (lovbekendtgørelse nr. 593 af 24.06.2009) § 26, stk. 1 har følgende ordlyd:

"§ 26. Kommunalbestyrelsen skal sørge for befordring mellem skolen eller brobygningsinstitutionen, jf. kapitel

2 a og kapitel 2 a i lov om vejledning om uddannelse og erhverv, og hjemmet eller dets nærhed af

1) børn, der har længere skolevej end 2 1/2 km i børnehaveklasse og på 1.-3. klassetrin, 6 km på 4.-6. klassetrin, 7 km på 7.-9. klassetrin og 9 km i 10. klasse, og

2) børn, der har kortere skolevej, hvis hensynet til børnenes sikkerhed i trafikken gør det særlig påkrævet."

Af folkeskolelovens § 26, stk. 7 fremgår, at undervisningsministeren kan fastsætte nærmere regler om befordring. I medfør af denne bestemmelse er fastsat bekendtgørelse nr. 25 af 10.01.1995 om befordring af elever i folkeskolen.

§§ 1 og 4 i bekendtgørelse nr. 25 har følgende ordlyd:

"§ 1. Kommunalbestyrelsen skal sørge for befordring mellem distriktsskolen og hjemmet eller dets nærhed af

1) elever, der har længere skolevej end 2 1/2 km i børnehaveklasser og på 1.-3. klassetrin, 6 km på 4.-6. klassetrin, 7 km på 7.-9. klassetrin og 9 km i 10. klasse og

2) elever, der har kortere skolevej, hvis hensynet til elevernes sikkerhed i trafikken gør det særligt påkrævet.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen er endvidere forpligtet til at sørge for befordring af elever, der er henvist til undervisning på andre skoler, bortset fra elever, der undervises i henhold til folkeskolelovens § 20, stk. 2.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen er kun forpligtet til befordring inden for kommunens grænser, jf. dog stk. 2, til en enkelt bopæl og kun på skoledage.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse på befordring mellem skole og daginstitution og formidlet dagpleje i henhold til lov om social bistand af elever, der uden for skoletiden er anbragt i institution.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsens forpligtelse til at sørge for befordring omfatter ikke

1) befordring af elever, der er optaget eller forblevet i en anden skole end distriktsskolen, jf. folkeskolelovens § 36, stk. 2, 2. og 3. pkt., og stk. 3, 3. pkt.,

2) befordring af elever, der er optaget eller forblevet i en skole i en anden kommune end bopælskommunen, jf. bekendtgørelse om skolegang i en anden kommune end bopælskommunen,

3) befordring af elever mellem privat dagpleje og hjem,

4) befordring af elever mellem undervisning mv. i henhold til folkeskolelovens § 3, stk. 3, 5 og 6, og hjem,
5) befordring af børn mellem skolefritidsordning i henhold til folkeskolelovens § 3, stk. 4, og hjem, med mindre det kan ske uden etablering af særskilt befordring og dermed uden merudgifter for kommunen.”

”§ 4. Kommunalbestyrelsen kan opfylde sin befordringsforpligtelse efter § 1 ved at etablere befordring med skolebus eller lignende.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan endvidere opfylde sin befordringsforpligtelse ved at henvise til lokale offentlige transportmidler og betale udgifterne hertil.

Stk. 3. Før kommunalbestyrelsen træffer beslutning om, hvorledes den vil opfylde sin befordringsforpligtelse i henhold til stk. 1 og 2, skal kommunalbestyrelsen indhente udtalelse om ordningens nærmere tilrettelæggelse, herunder om ruter og opsamlingssteder, afgangstider og ventetider, fra de berørte skolebestyrelser.”

Kommunalbestyrelsens befordringsforpligtelse indebærer, at kommunalbestyrelsen skal sørge for, at barnet befordres til skolen fra hjemmet eller dets nærhed. Kommunalbestyrelsen har således ikke pligt til at sørge for afhentning på barnets adresse, men kan efter konkret vurdering beslutte, at barnet skal afhentes et sted i hjemmets nærhed.

Det beror således på kommunalbestyrelsens skøn, hvorfra barnet skal befordres. Loven giver imidlertid ingen anvisninger på, hvordan dette skøn skal udøves.

Når kommunalbestyrelsen udøver skønnet gælder de almindelige forvaltningsretlige principper, hvilket indebærer, at der ikke må tages uvedkommende hensyn ved vurderingen, at lighedsgrundsætningen begrænser kommunalbestyrelsens frihed og at kommunalbestyrelsen ikke gennem opstilling af interne regler må afskære sig fra en konkret vurdering af, hvornår et afhentningssted vurderes at være i hjemmets nærhed.

Den forvaltningsretlige lighedsgrundsætning er udtryk for et grundlæggende forvaltningsretligt princip om, at forskelsbehandling skal være sagligt begrundet. Lighedsgrundsætningen gør det således nødvendigt, at der er en vis konsekvens i den kommunale myndigheds afgørelser. Dette hensyn til konsekvens taler for, at der i et vist omfang kan opstilles interne retningslinier for sagernes behandling og afgørelse.

På den anden side må det forhold, at en lovbestemmelse forudsætter en skønsmæssig vurdering være udtryk for, at kommunalbestyrelsen har pligt til at inddrage relevante saglige hensyn i den skønsmæssige afvejning.

Statsforvaltningen er i enig med Undervisningsministeriet i, at forhold som hensynet til barnets alder og modenhed, vejforholdene, om transporten foregår med skolebus eller offentlig bus, hvor det generelt medfører større ulempe at omlægge en rute bør inddrages i en vurdering af, hvornår der er tale om "hjemmets nærhed".

Der må derfor gælde en formodning imod, at skønnet helt kan afskæres og formentlig også imod egentlige begrænsninger af skønnet, f.eks. gennem opstilling af ufravigelige betingelser, således der kun bliver tale om et skøn med hensyn til forvaltningsaktens udstedelse, når disse betingelser er opfyldt. Se hertil Jens Garde m.fl. Forvaltningsret Almindelige emner 4. udg., Jurist og Økonomforbundets Forlag 2004 side 267ff.

Morsø kommunalbestyrelse har oplyst, at hvis afstanden fra hjemmet til nærmeste opsamlingssted (selvbefordringen) ikke overstiger halvdelen af den afstand, der er nævnt i folkeskolelovens § 26, er der tale om "hjemmets nærhed".

Statsforvaltningen må herefter lægge til grund, at der ikke foretages en konkret vurdering af, hvornår et opsamlingssted må anses for at være i "hjemmets nærhed", idet der alene lægges vægt på, om opsamlingsstedet er inden for en afstand, der ikke overstiger halvdelen af den afstand, der er nævnt i folkeskolelovens § 26.

På baggrund heraf er det statsforvaltningens opfattelse, at Morsø kommunalbestyrelse udøver en ulovlig administration af reglerne om gratis befordring mellem skole og hjem, jf. folkeskolelovens § 26, idet ufravigelige interne retningslinier afskærer det lovmæssige skøn.

Statsforvaltningen har derfor d.d. anmodet Morsø kommunalbestyrelse om at udtale, hvad kommunalbestyrelsen herefter agter at foretage sig i sagen.

Vil du klage? For børn og unge For myndigheder Adoption Tilsyn Nævn

Du er her: [Forside](#) / [For myndigheder](#) / [Principmeddelelser](#) / 2019 / ecd9a9f5-a049-4e1a-bead-dbf136b7e08e

Ankestyrelsens principafgørelse 25-19

2019

Merudgifter Samlivsophavelse Sammenligningsgrundlag Sektoransvar Skole Skolefritidsordning Tabt arbejdsfortjeneste Transport
Kommunal Udbetaling Danmark Folkeskoleloven Serviceloven Gældende

Principafgørelsen fastslår

Forældre, der forsørger og passer et barn i hjemmet med nedsat funktionsevne, kan få dækket merudgifter ved forsørgelsen af barnet og tabt arbejdsfortjeneste til pasning af barnet efter serviceloven.

Det er en betingelse, at behovet for dækning af merudgifter og tabt arbejdsfortjeneste er en konsekvens af den nedsatte funktionsevne.

Undervisningssektorens ansvar

Det følger af princippet om sektoransvarlighed, at den offentlige sektor, der udbyder en ydelse eller en service, også er ansvarlig for, at den pågældende ydelse er tilgængelig for mennesker med nedsat funktionsevne. Sektoransvarlighedsprincippet er udgangspunktet for afgrænsningen af, i hvilket regi et opgaveområde hører hjemme.

Det betyder, at det er undervisningssektorens ansvar at sørge for, at børn kan komme til og fra skole. Det er derfor ikke et ansvar for den sociale sektor at dække merudgifter, hvis forældrene har udgifter til at følge barnet til og fra skole. Det er heller ikke et ansvar for den sociale sektor at dække tabt arbejdsfortjeneste, hvis forældrene har et indtægtsstab forbundet med at følge barnet til og fra skole.

Der kan ikke gives hjælp efter serviceloven til transport til og fra skole

Hjælp til transport af elever til og fra skole, herunder elever med nedsat funktionsevne, er reguleret i folkeskolelovens regler.

Det er alene transport mellem skole og bopælsadressen, der kan gives hjælp til efter folkeskolelovens regler. Der kan ikke gives hjælp til transport mellem skole og en samværsforælders adresse efter folkeskolelovens regler. Folkeskoleloven gør udtømmende op med muligheden for at få hjælp til transport til og fra skole. Det skyldes, at folkeskoleloven udtrykkeligt angiver, hvornår der skal gives hjælp til transport.

Transport til og fra en heldagskole, hvor fritidslignende aktiviteter er en integreret del af det samlede undervisningstilbud, er også transport til og fra skole.

Der kan ikke bevilges merudgifter eller tabt arbejdsfortjeneste til transport til og fra skole efter serviceloven.

Der kan gives hjælp efter serviceloven til transport til og fra skolefritidsordning

Hjælp til transport til og fra skolefritidsordning er ikke reguleret i folkeskoleloven, men i befordringsbekendtgørelsen, som ikke udtrykkeligt angiver, hvornår der kan gives hjælp til transport til og fra skolefritidsordning. Bekendtgørelsen angiver alene, hvornår hjælp til transport undtagelsesvist kan gives efter folkeskolelovens regler. Reglerne i bekendtgørelsen gør derfor ikke udtømmende op med muligheden for at få hjælp til transport til og fra skolefritidsordning.

Hjælpen kan kun gives efter befordringsbekendtgørelsen, hvis transporten kan ske uden etablering af en særskilt transportordning, det vil sige uden merudgift for undervisningssektoren.

Muligheden for at få hjælp til dækning af udgifter til transport efter reglen om nødvendige merudgifter i serviceloven er subsidiær i forhold til muligheden for at få hjælp efter reglerne i anden lovgivning. Det betyder, at det først skal afklares, om der er mulighed for at dække transportudgiften efter befordringsbekendtgørelsens regler.

Kommunen kan ikke give afslag på at give hjælp til dækning af merudgiften til transport med henvisning til, at hjælpen kan dækkes af undervisningssektoren, medmindre det er afklaret, at hjælpen faktisk kan dækkes efter befordringsbekendtgørelsen.

Kommunen skal derfor tage stilling til, om der kan bevilges hjælp af undervisningssektoren.

Forældrene til et barn med nedsat funktionsevne kan herefter få dækket udgiften til transport til og fra skolefritidsordning, i det omfang udgiften overstiger den udgift forældre i samme livssituation har til transport af barnet uden funktionsnedsættelse på samme alder.

Hvis der ikke kan gives hjælp til transporten efter reglerne i befordringsbekendtgørelsen kan forældrene til et barn med nedsat funktionsevne have ret til dækning af tabt arbejdsfortjeneste, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt, herunder at det er en nødvendig følge af barnets funktionsnedsættelse, at forældrene transporterer barnet frem og tilbage, og at forældrene derved har et indtægtsstab.

Dækning af merudgifter og tabt arbejdsfortjeneste, når forældrene ikke bor sammen

Det er ikke usædvanligt, at forældre ophæver samlivet, og at én eller begge forældre i den forbindelse flytter væk fra den tidligere bopæl. Da samlivsophævelser ikke er usædvanlige, kan kommunen ikke give afslag på dækning af merudgiften eller tabt arbejdsfortjeneste til transport med henvisning til, at udgiften er en følge af samlivsophævelsen og ikke barnets funktionsnedsættelse.

Inden for serviceloven gælder der et kompensationsprincip. Det betyder, at forældre til et barn med nedsat funktionsevne så vidt muligt skal kompenseres for udgifter og indtægtsstab, der er en følge af barnets funktionsnedsættelse. Forældrene kan ikke kompenseres for udgifter og indtægtsstab, som andre forældre med børn på samme alder uden funktionsnedsættelse og i samme livssituation også har. Forældre i samme livssituation er i denne sammenhæng også forældre, der ikke bor sammen.

Derfor kan begge forældre få dækket merudgifter og tabt arbejdsfortjeneste til transport til og fra skolefritidsordning.

De konkrete sager

I den ene konkrete sag havde en forælder ret til dækning af merudgifter til taxakørsel mellem skolefritidsordningen og sin adresse, som ikke var barnets bopælsadresse. Den udgift, som forælderen ville have haft til transport mellem skolefritidsordningen og sin adresse, hvis barnet ikke havde haft en nedsat funktionsevne, skulle trækkes fra ved beregningen af merudgiften. Ankestyrelsen var dermed ikke enig i, at merudgiften skulle beregnes med udgangspunkt i udgiften til transport mellem skolefritidsordningen og barnets bopælsadresse.

I den anden konkrete sag havde en forælder ikke ret til dækning af tabt arbejdsfortjeneste til at køre barnet til og fra skole. Det skyldes, at det er undervisningssektorens ansvar at give hjælp til transport til og fra skole. Den omstændighed, at der ikke kan gives hjælp efter folkeskoleloven kan ikke begrunde, at der kan gives hjælp efter serviceloven. Ankestyrelsen kan ikke tage stilling til hjælp til transport efter folkeskoleloven.

Baggrund for at behandle sagen principielt

Reglerne

Ankestyrelsen

Postadresse:
Nytorv 7, 2. sal
9000 Aalborg

Ankestyrelsen Aalborg

Ankestyrelsen København

EAN: 57 98 000 35 48 21
CVR: 1007 4002

Om Ankestyrelsen

- Om Ankestyrelsen
- Blanketter og kontaktformularer

Links

- Tilgængeligheds-klæring
- Cookies
- Persondatapolitik
- Whistleblowerordning

Kontaktinformation

Telefon: 33 41 12 00

Telefontider

Mandag-torsdag kl. 9-15, fredag kl. 9-12

Mail: ast@ast.dk

Sikker mail: sikkermail@ast.dk

Se mere om at kontakte Ankestyrelsen

Receptionens åbningstider

Mandag-torsdag kl. 9-15, fredag kl. 9-13

Er du bekymret for et barn/en ung?

🔗 Senere ændringer til forskriften ▾
Se detaljeret overblik BEK nr 835 af 15/08/2019
🔗 Lovgivning forskriften vedrører ▾
Se detaljeret overblik LBK nr 1100 af 05/09/2025
🔗 Ændrer i/ophæver ▾
Se detaljeret overblik BEK nr 25 af 10/01/1995
🔗 Yderligere dokumenter ▾
Alle cirkulærer, vejledninger m.v. til denne bekendtgørelse ▸
Afgørelser truffet i henhold til denne retsforskrift ▸
Beretninger fra ombudsmanden, der anvender denne retsforskrift ▸

GÆLDENDE

BEK nr 688 af 20/06/2014

§ Gå til § ⌵

Børne- og Undervisningsministeriet

Yderligere oplysninger ▸

Bekendtgørelse om befordring af elever i folkeskolen

I medfør af § 26, stk. 8, i lov om folkeskolen, jf. lovbekendtgørelse nr. 665 af 20. juni 2014, fastsættes:

Generelle regler

§ 1. Kommunalbestyrelsens pligt til at sørge for befordring, jf. folkeskolelovens § 26, gælder i forhold til det hjem, hvor barnet er folkerregistreret. Forældre med fælles forældremyndighed og hver sin bopæl kan i de tilfælde, hvor et barn opholder sig lige meget hos begge forældre, og begge forældre bor i skoledistriktet, vælge, til hvilket af de to hjem befordringen skal ske. Hvis kun den ene af forældrene bor i skoledistriktet, gælder kommunens befordringsforpligtelse til dette hjem.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen har alene pligt til at sørge for befordring af børn mellem skolefritidsordning og hjem, hvis det kan ske uden etablering af særskilt befordring og dermed uden merudgift for kommunen.

§ 2. Ved opmåling af skolevejen medregnes normalt kun afstanden ad nærmeste offentligt tilgængelig vej eller sti, som eleverne kan færdes på til fods eller på cykel eller knallert hele året mellem hjemmet (udkørsel eller udgang) og den nærmeste indgang til skolens område.

§ 3. Kommunalbestyrelsen afgør, om der skal ydes befordring efter folkeskolelovens § 26, stk. 1, nr. 2, på grundlag af et skøn over de trafikale forhold på skolevejen, elevens alder og udviklingstrin og evt. andre konkrete omstændigheder. Kommunalbestyrelsen afgør, når det er relevant, spørgsmålet på grundlag af udtalelser om vejens farlighed fra politiet og vejmyndighederne.

Stk. 2. Hvis det skønnes, at vejens farlighed gør befordring påkrævet hele skolevejen, påhviler det kommunalbestyrelsen at sørge for dette.

§ 4. Før kommunalbestyrelsen træffer beslutning om, hvorledes den vil opfylde sin befordringsforpligtelse, skal kommunalbestyrelsen indhente udtalelse om ordningens nærmere tilrettelæggelse, herunder om ruter, opsamlingssteder, afgangstider og ventetider, fra de berørte skolebestyrelser.

§ 5. Ventetiden på skolen i forbindelse med en af kommunalbestyrelsen etableret befordring må normalt ikke overstige 60 minutter før og 60 minutter efter skoletid.

Kommunalbestyrelsens særlige befordringsforpligtelse for syge og invaliderede

§ 6. Kommunalbestyrelsens befordringsforpligtelse for syge og invaliderede elever, jf. folkeskolelovens § 26, stk. 2, kan opfyldes ved, at eleven, i det omfang eleven er i stand dertil, henvises til at benytte en for skolens øvrige elever etableret befordringsordning eller offentlig transport. Det er en betingelse, at eleven ikke derved får længere ventetid end sammenlagt 60 minutter dagligt. Om nødvendigt må der indrettes særskilt befordring mellem hjemmet og/eller skolen og nærmeste offentlige transport.

Stk. 2. I det omfang eleven er i stand til at befordre sig til og fra skole ved egen hjælp, hvis der stilles en sygecykel, en kørestol eller lignende hjælpemiddel til elevens rådighed, kan kommunalbestyrelsen opfylde sin befordringsforpligtelse ved at afholde udgiften til anskaffelse og vedligeholdelse af det pågældende hjælpemiddel.

Stk. 3. Hvis det er nødvendigt, at eleven følges til og fra skole, afholder kommunalbestyrelsen en eventuel udgift til ledsagerens befordring.

§ 7. Er der tvivl om, hvorvidt en elev på grund af sygdom eller lignende selv kan befordre sig til og fra skole, kan kommunalbestyrelsen forlange en lægeerklæring. Udgiften til en lægeerklæring afholdes af bopælskommunen.

Ikrafttræden

§ 8. Kommunalbestyrelsen kan træffe beslutning om at yde befordring i videre omfang end det, der er fastsat i denne bekendtgørelse.

Stk. 2. Stk. 1 kan ikke anvendes til at begunstige enkelte elever på baggrund af deres behov, med mindre det kan ske uden etablering af særskilt befordring og dermed uden merudgift for kommunen.

§ 9. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. august 2014.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 1995 om befordring af elever i folkeskolen ophæves.

Undervisningsministeriet, den 20. juni 2014

Christine Antorini

/ Ole Hvilsom Larsen

Om

Retsinformation.dk er indgangen til det fælles statslige retsinformationssystem, der giver adgang til alle gældende love, bekendtgørelser og cirkulærer m.v. Der er også adgang til Folketingets dokumenter og beretninger fra Folketingets Ombudsmand. På retsinformation.dk anvendes der ikke cookies.

[Om Retsinformation](#) | [Kontakt](#) | [FAQ](#) | [Om ELI](#) | [API](#) | [Tilgængelighedserklæring](#)

Besøg også

Vælg site ▾